

Arrest

**nr. 121 992 van 31 maart 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 mei 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 mei 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juli 2013.

1.3. Op 26 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 november 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 1 november 1987 geboren in Shubra al Kheima in de provincie al Qaliyubiyah. U bent een orthodox Koptisch christen. Sinds 2008 woonde u in Caïro. Volgens uw verklaringen werden uw vader, uw zus en uw schoonbroer in 2008 en 2009 vermoord door de Moslimbroeders. Zij wilden een moskee uitbreiden en ze wilden dat uw familie vertrok. In Caïro baatte u een winkel/internetcafé uit. In november 2012 nam u deel aan demonstraties tegen het regime op het Tahrir plein. Er werden foto's van u genomen waarop u stond afgebeeld met spandoeken gericht tegen de Moslimbroeders. Op 5 december 2012 werd u in de ochtend meegenomen door de politie. Ze toonden u foto's van demonstranten en vroegen u hen te identificeren. U kende deze mensen niet. De politie vroeg u om de identiteitskaarten van uw klanten te kopiëren en aan hen door te geven. Later die dag werd u bezocht door leden van een geheime groepering die behoorde tot de Moslimbroeders en de partij van de president 'Hizb al-Hurriya Wal-'Adala' (Freedom and Justice party (FJP)). U kreeg van hen drie foto's te zien van demonstranten. Ze wilden hun namen en gegevens. Ze beschuldigden u er van dat u banden had met die drie mensen. U zei dat u die mensen niet kende maar dat u de Moslimbroeders zou verwittigen indien ze zouden langskomen. De volgende dag werd u aangevallen door de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders. Ze sloegen u. U ging naar de politie om aangifte te doen. U sloot de winkel voor een week. Op 21 december 2012 werd u opnieuw aangevallen door de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders. Ze vernietigden uw winkel. U vluchtte naar Alexandrië. In februari 2013 ontdekten de Moslimbroeders uw verblijfplaats in Alexandrië. Toen ze naar uw schuilplaats kwamen, kon u ontsnappen en dook u onder in Al Fayoum. U regelde een paspoort en een visum. Op 25 april 2013 reisde u per vliegtuig naar België. Op 4 mei 2013 werd uw paspoort afgenomen door een Marokkaan. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, doopbewijs, diploma, het huurcontract van uw winkel, een medisch attest, een proces-verbaalnummer van de klacht die u naar aanleiding van de gebeurtenissen op 21 december 2012 zou hebben ingediend, de geboorteaktes van uw zus en haar kinderen, de overlijdensakte van een tweede zus en de geboorteaktes van haar kinderen, twee overlijdensaktes van uw vader, een medisch attest van uw zus, de overlijdensakte van uw moeder en de geboorteaktes van uw broers. Tevens legt u een kopie voor van de overlijdensakte van uw schoonbroer en een usb-stick met hierop foto's van betogingen waarop u te zien bent en algemene rapporten over de Kopten in Egypte. Na uw gehoor op het CGVS stuurt u nog documenten op betreffende uw reisweg: een verzekeringscertificaat, een bevestiging van uw reservatie, bagagesticker, een boarding pass en een brief waarin u onder meer schrijft dat u van uw broer had vernomen dat uw visum afkomstig was van de Oostenrijkse ambassade.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U claimt dat u geïsoleerd wordt met het oog op vervolging door geheime groeperingen die behoren tot de Moslimbroeders en de partij van de president (CGVS, p. 7, 8). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Aangezien u beweert dat u vervolgd wordt door een geheime groepering die behoort tot het huidige Egyptische regime is het hoogst verwonderlijk dat u na de voorgehouden feiten schijnbaar probleemloos een paspoort gaat aanvragen bij de bevoegde instanties en dat u op een legale wijze uw land van herkomst met een onbekend visum verlaat (CGVS, p. 3, 4, 5, 6, 23). Indien u daadwerkelijk geïsoleerd zou worden door het Egyptische regime zou dit onmogelijk zonder gevolgen kunnen gebeurd zijn. Bovendien doet de vaststelling dat u zich meermaals vrijwillig aanbiedt bij de autoriteiten, in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde vrees voor de Moslimbroeders en het regime. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien valt het feit dat u meermaals van uw onderduikadres in een andere provincie naar Caïro terugkeert om uw reis en bankzaken te regelen, moeilijk te rijmen met uw ingeroepen vrees en uw bewering dat u over het ganse land gesignaleerd stond in de partijkantoren (CGVS p.16). Dit is des te meer opmerkelijk daar u zich niet precies kan herinneren hoe vaak u nog naar Caïro terugkeerde. U komt niet verder dan te stellen dat het misschien twee of drie keer was (CGVS p.5). Als u dan toch in een dergelijk penibele situatie bevond in Egypte en een dergelijke riskante reis ondernam, mag minstens worden verwacht dat u weet hoe vaak u het deed.

Over het visum legt u trouwens verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. In april 2013 zou u dan uw visum hebben geregeld. U stelt dat u in Alexandrië verbleef toen u het visum regelde (CGVS, p. 5). Aangezien u echter verklaart dat u het visum in april

2013 regelde, zou u volgens uw andere verklaringen op dat moment in Al Fayoum hebben verbleven. Dat u hierover geen eenduidige verklaringen kan afleggen, doet twijfels rijzen over uw vluchtrelaas. Verder kan u nauwelijks enige informatie geven over het visum waarmee u zou zijn gereisd. Bij welke ambassade u het ging halen, kunt u niet zeggen. Wat voor een soort visum het was, weet u niet. U weet enkel dat het een Schengenvisum was, dat het zeven dagen geldig was en dat het in het Duits was opgesteld (CGVS, p. 3, 4, 27). Om het visum te verkrijgen moest u een reservatie voor een hotel voorleggen. Welk hotel u gereserveerd zou hebben kunt u niet zeggen (CGVS, p. 28, 29).

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt versterkt door de vaststelling dat u in de loop van uw asielprocedure meerder afwijkende en vage verklaringen heeft afgelegd over essentiële elementen uit uw asielrelaas. Deze discrepanties en vaagheden doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo moet worden vastgesteld dat de oprechtheid van uw verklaringen in twijfel wordt getrokken door de vaststelling dat u uw verklaringen in de loop van de asielprocedure blijkt aan te passen naar gelang de vragen die worden gesteld. Zo verklaart u bij aanvang van het gehoor op het CGVS aan dat er in de vragenlijst van het CGVS een fout is geslopen. U zou bij het invullen immers hebben verklaard dat uw winkel op 21 december 2012 zou zijn aangevallen, doch dat dit niet werd neergeschreven (CGVS p.2). Uit de vragenlijst dient inderdaad te worden vastgesteld dat hierover niets is neergeschreven. Naast de vraag of een dergelijk blote bewering over het bewust niet neerschreven van uw verklaringen, wel geloofwaardig is, moet worden opgemerkt dat u later tijdens het gehoor op het CGVS, na geconfronteerd te zijn met een andere discrepantie met de vragenlijst, verklaart dat u bij DVZ geen melding heeft kunnen maken van de aanval op 21 december (CGVS p.22-23). Dergelijke aanpassingen in uw verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtrelaas. Verder verklaart u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat uw problemen op 5 december 2012 begonnen. Op die dag zou u 's ochtends door de politie zijn meegenomen en werd u daarna een eerste maal bezocht door de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders. De volgende dag, op 6 december 2012 zou u door hen zijn aangevallen en ging u hiervan aangifte doen bij de politie (CGVS, p. 10, 12, 13, 14). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat uw problemen op 6 december 2012 begonnen. U verklaarde toen dat op die dag de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders een eerste maal kwamen en dat u diezelfde dag ook werd meegenomen door de politie. Twee dagen later zouden de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders u hebben aangevallen (vragenlijst p. 4). Geconfronteerd met deze discrepanties kunt u geen afdoende verklaring geven. U herhaalt gewoon de verklaringen die u op het CGVS aflegde en stelt dat u bij de DVZ de kans niet kreeg om alles uitgebreid te vertellen (CGVS, p. 22).

U claimt verder dat verschillende van uw familieleden reeds eerder vermoord werden door de Moslimbroeders. Zo zouden de Moslimbroeders uw zus Jawhara en uw vader hebben vermoord (CGVS, p. 17, 18). Er kan getwijfeld worden aan uw bewering dat uw vader werd vermoord door de Moslimbroeders. Zo zou u de enige van de familie zijn geweest die dit dacht. U beweert verder dat uw broers geweigerd zouden hebben om aangifte te doen van die moord omdat ze u niet geloofden. Twee maanden later zouden jullie een dreigbrief hebben gekregen. Opnieuw weigerden uw broers om klacht in te dienen of aangifte te doen van dit voorval. Dit alles klinkt bijzonder onwaarschijnlijk en weinig overtuigend (CGVS, p. 18, 19). Bovendien had u bij de DVZ met geen woord gerept over de voorgehouden moorden op uw zus en uw vader. Over uw zus Jawhara had u zelfs nog verklaard dat ze nog in Caïro woonde (verklaring punt 14, 18). Hiermee geconfronteerd kunt u geen afdoende verklaring geven u stelt enkel dat ze u vroegen waar iedereen woonde (CGVS, p. 24, 25). Bovendien kan de vaststelling dat u nadien nog gewoon in Egypte bleef wonen en werken gedurende meer dan vijf jaar, allerminst overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren op basis van deze feiten.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is

van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Geen van de documenten die u voorlegt bevat gegevens waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. Uw identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, doopbewijs, diploma, het huurcontract van uw winkel, de geboorteaktes van uw familieleden zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, familiale situatie, opleidingsniveau, religie en beroepsbezigheden maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtredenen. De overlijdensaktes en het medisch attest van uw zus betreffen uw familieleden, over wiens dood u bovendien weinig overtuigende verklaringen aflegt, en tonen in elk geval niet aan dat u een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren. De documenten betreffende uw reisweg doen evenmin uitspraak over de door u ingeroepen vluchtredenen. Dat u nu via uw broer vernomen heeft dat het visum afkomstig was van de Oostenrijkse ambassade doet niets af aan de vaststellingen die werden gemaakt tijdens het gehoor op het CGVS. De foto's op de usb-stick tonen enkel aan dat u, net zoals vele andere Egyptische burgers, aanwezig was bij een betoging. De rapporten op de usb-stick betreffen louter de algemene situatie van kopten in Egypte. Het medisch attest somt enkel verwondingen op maar doet geen uitspraak over hoe u aan deze verwondingen kwam. Het pv-nummer is louter een reeks cijfers zonder enige betekenis.

C. Conclusie

p basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin 3 van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A § 2 van het Internationaal Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, § 1er, § 2, § 3, § 4b, d, § 5, 48/5, § 2, 48/5, § 3, 48/6, 48/7, en 62 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) genomen is. Hij wijst er vooreerst op dat niet wordt getwijfeld aan zijn Egyptische nationaliteit en het feit dat hij een orthodox koptisch christen is. Verzoeker vervolgt dat hij alle relevante elementen door een duidelijk en nauwkeurig verhaal heeft gepresenteerd en artikel 48/7 op hem van toepassing is. Hij herhaalt de vervolgingsfeiten die hem en zijn familie getroffen hebben en stelt dat het bezit van een paspoort geen verhindering mag zijn om hem de status van vluchteling toe te kennen, aangezien hij problemen heeft gekend met een geheime groepering die behoorde tot de moslimbroeders en niet met alle instanties van de regering. Wat zijn relaas betreft wijst verzoeker erop dat er geen discrepantie is met het verhoor bij het CGVS, maar eenvoudigweg een "nauwkeurigheid". Verzoeker stelt dat er geen twijfel bestaat dat hij problemen heeft gekend omwille van het feit dat hij een orthodox koptisch christen is. Hij behoort derhalve tot de groep van vervolgte christenen van Egypte zodat artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet van toepassing is, aldus verzoeker. Verzoeker beklagt zich erover dat het CGVS hem op geen enkel moment heeft ondervraagd over zijn geloofsovertuigingen en stelt dat hij ook tot een kwetsbare groep dient gerekend te worden. Hij besluit dat hij werd vervolgd omwille van zijn godsdienst door de militie van de moslimbroeders, de FJP, zijn vrees actueel is, en de overheid hem niet kan beschermen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de "motivatie die door het CGVS in zijn beslissing wordt beschreven (...)

tegensproken (is) door andere bronnen en verslagen". Verzoeker verwijst dienaangaande naar de "Nouvel Observateur" van 27/12/2013 en een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

2.3. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift volgende stukken: UNHCR International Protection Considerations related to recent developments in Egypt, 30/08/2013; "Report concern the amount of violence"; Jeune Afrique: Egypt: Le Pentagone évoque la situation des coptes avec Sisi, 18/09/2013; UNHCR: Egypte: Information sur la situation des chrétiens coptes et le traitement qui leur est réservé ; la protection offerte par l'état : 17/10/2013 ; Libération : «Human Rights appelle l'Egypte à protéger les Coptes après l'attaque de 42 églises; Conseil aux voyageurs Egypte : Ministère des Affaires étrangères : 27 december 2013.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling (i) dat verzoeker beweert vervolgd te worden door een geheime groepering die behoort tot het huidige regime zodat het hoogst verwonderlijk is dat hij na de voorgehouden feiten schijnbaar probleemloos een paspoort gaat aanvragen en op een legale wijze zijn land van herkomst verlaat met een onbekende visum, (ii) hij zich meermaals vrijwillig aanbiedt bij de autoriteiten, (iii) hij meermaals van zijn onderduikadres in een andere provincie, terugkeert naar Caïro om zijn reis en bankzaken te regelen, (iv) hij verklaringen aflegt over zijn visum die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen, (v) hij in de loop van zijn asielprocedure meerdere afwijkende en vage verklaringen heeft afgelegd over essentiële elementen uit zijn asielrelaas, zoals wordt toegelicht, (vi) hoewel de situatie voor Kopten in Egypte enigszins zorgwekkend is, uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (viii) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat de bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2013 (CG nr. 1313435), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Voorts wijst de Raad er na lezing van het administratief dossier op in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker verder geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.7.1. Waar verzoeker betoogt dat het bezitten van een paspoort geen obstakel mag zijn voor de erkenning als vluchteling, hij problemen kent met een geheime groepering die behoorde tot de moslimbroeders maar niet met alle instanties van de regering, een vriend hem geholpen heeft voor het bekomen van het visum en het mogelijk is dat hij twee of drie keer terugkeerde naar Caïro, gaat verzoeker voorbij aan de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing dienaangaande. Immers, en daargelaten hoeveel keer verzoeker naar Caïro terugkeerde, stelt de Raad vast dat verzoekers houding, namelijk dat hij terugkeerde naar Caïro om zijn reis en bankzaken te regelen niettegenstaande hij in het ganse land zou zijn gesignaleerd geweest in de partijkantoren, haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging. Daarnaast bood verzoeker zich verschillende keren aan bij de overheid, kon hij zonder probleem legaal het land verlaten, en weerlegt hij geenszins de vaststellingen over zijn visum. De Raad is derhalve van oordeel dat deze vaststellingen verzoekers vrees voor vervolging ondermijnen en relativeren.

2.7.2. In de mate verzoeker poneert dat er geen discrepantie bestaat tussen zijn verklaringen op de zetel van het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken, gaat hij opnieuw voorbij aan de concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing. Het louter ontkennen van de vaststellingen weerlegt de pertinente motivering dienaangaande niet: *“Zo moet worden vastgesteld dat de oprechtheid van uw verklaringen in twijfel wordt getrokken door de vaststelling dat u uw verklaringen in de loop van de asielprocedure blijkt aan te passen naar gelang de vragen die worden gesteld. Zo verklaart u bij aanvang van het gehoor op het CGVS aan dat er in de vragenlijst van het CGVS een fout is geslopen. U zou bij het invullen immers hebben verklaard dat uw winkel op 21 december 2012 zou zijn aangevallen, doch dat dit niet werd neergeschreven (CGVS p.2). Uit de vragenlijst dient inderdaad te worden vastgesteld dat hierover niets is neergeschreven. Naast de vraag of een dergelijk blote bewering over het bewust niet neerschreven van uw verklaringen, wel geloofwaardig is, moet worden opgemerkt dat u later tijdens het gehoor op het CGVS, na geconfronteerd te zijn met een andere discrepantie met de vragenlijst, verklaart dat u bij DVZ geen melding heeft kunnen maken van de aanval op 21 december (CGVS p.22-23). Dergelijke aanpassingen in uw verklaringen doen twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtrelaas.*

Verder verklaart u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat uw problemen op 5 december 2012 begonnen. Op die dag zou u 's ochtends door de politie zijn meegenomen en werd u daarna een eerste maal bezocht door de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders. De volgende dag, op 6 december 2012 zou u door hen zijn aangevallen en ging u hiervan aangifte doen bij de politie (CGVS, p. 10, 12, 13, 14). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u echter verklaard dat uw problemen op 6 december 2012 begonnen. U verklaarde toen dat op die dag de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders een eerste maal kwamen en dat u diezelfde dag ook werd meegenomen door de politie. Twee dagen later zouden de leden van de geheime groepering van de Moslimbroeders u

hebben aangevallen (vragenlijst p. 4). Geconfronteerd met deze discrepanties kunt u geen afdoende verklaring geven. U herhaalt gewoon de verklaringen die u op het CGVS aflegde en stelt dat u bij de DVZ de kans niet kreeg om alles uitgebreid te vertellen (CGVS, p. 22).

U claimt verder dat verschillende van uw familieleden reeds eerder vermoord werden door de Moslimbroeders. Zo zouden de Moslimbroeders uw zus Jawhara en uw vader hebben vermoord (CGVS, p. 17, 18). Er kan getwijfeld worden aan uw bewering dat uw vader werd vermoord door de Moslimbroeders. Zo zou u de enige van de familie zijn geweest die dit dacht. U beweert verder dat uw broers geweigerd zouden hebben om aangifte te doen van die moord omdat ze u niet geloofden. Twee maanden later zouden jullie een dreigbrief hebben gekregen. Opnieuw weigerden uw broers om klacht in te dienen of aangifte te doen van dit voorval. Dit alles klinkt bijzonder onwaarschijnlijk en weinig overtuigend (CGVS, p. 18, 19). Bovendien had u bij de DVZ met geen woord gerept over de voorgehouden moorden op uw zus en uw vader. Over uw zus Jawhara had u zelfs nog verklaard dat ze nog in Cairo woonde (verklaring punt 14, 18). Hiermee geconfronteerd kunt u geen afdoende verklaring geven u stelt enkel dat ze u vroegen waar iedereen woonde (CGVS, p. 24, 25). Bovendien kan de vaststelling dat u nadien nog gewoon in Egypte bleef wonen en werken gedurende meer dan vijf jaar, allerminst overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren op basis van deze feiten.”

2.8. Waar verzoeker stelt dat hij als Koptisch christen behoort tot een sociale en kwetsbare groep wijst de Raad er op dat dit aspect in de bestreden beslissing mee in overweging wordt genomen waar wordt gesteld dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar “andere bronnen en verslagen, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Op 3 maart 2014 maakt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overeenstemming met artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de *COI Focus Egypte – Situatie van de christenen* van 23 december 2013 over aan de Raad. In deze actualisatie van de informatie met betrekking tot de situatie van de christenen in Egypte worden hoger gedane vaststellingen bevestigd (p. 17-21, p. 24-25 en p. 29). Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat in de meest recente maanden de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd

in de pers, zijn er in Egypte de jongste maanden geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap (p. 22).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij behoort tot de sociale groep van de christenen in Egypte, dient te worden opgemerkt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. Gelet op bovenstaande overwegingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij louter op basis van zijn geloofsovertuiging in Egypte wordt vervolgd. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.9.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de algemene veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen,

dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS